

מעבר

"תספר לי קצת חדשות טובות" - ביקשה גברת רובינשטיין מהרופא. "אוקיי", יש חדשות טובות. גופך נקי מהמחלה. אבל, ככל הנראה לא תוכלי להרות יותר." - הרופא אמר וקולו נחלש. "אני יודע שזה מעציב אותך במיוחד מכיוון שאת צעירה יחסית ולא שקלת זאת לפני. ישנן עוד אפשרויות. אם תרצי אוכל לתת לך מספרי טלפון..." היא קטעה את דברי הרופא, קמה מהכיסא, אחזה בידו של בעלה, אבי, ואמרה: "תודה, יום טוב." ושניהם יצאו מהחדר. הזוג נכנס לאוטו בדממה. בשלב כלשהו אבי שבר את הקרח ואמר: "אסור לנו לאבד תקווה, יש עוד אפשרויות ואם אנחנו באמת רוצים עוד ילד, אח לאלינור, אנחנו נצליח." ענבר בהתה בחלון וטיפות גשם נזלו עליו והשתלבו כמעט באופן מושלם עם הטיפות שירדו על לחייה. היא רצתה להאמין בכל ליבה שיש תקווה ושהם יוכלו להביא עוד ילד לעולם. בעלה המשיך לדבר, לנסות לעודד אותה אך היא לא הקשיבה לו.

עברו לילות וימים והזוג לא ידע מה לעשות. באחד מערבי השבוע, הם ישבו לאכול ארוחת ערב והשתיקה הייתה ניכרת. בתם אלינור שאלה: "אמא, איך את מרגישה? מה הרופא אמר?" ענבר לקחה נשימה עמוקה ואמרה: "הטיפולים עבדו טוב, אבל אני לא אוכל ללדת ילדים, למרות שרצינו עוד אח או אחות בשבילך." אלינור הסתכלה על אביה החורג, שלמען האמת, לא אהבה אותו כל כך, וענתה: "לא חייבים, אם אמא לא במצב טוב זה רק יעשה לה רע. למרות שאם אתם **ממש רוצים** אפשר לאמץ, תמיד רציתי עוד אח." אלינור שיחקה באוכל ופתאום הרגישה כי אין לה התיאבון.

שבועות עברו והמשפחה חזרה לשגרת היום יום. אף אחד לא זכר את השיחה באותו הערב, חוץ, מאלינור. היא גדלה ללא אבא דומיננטי וללא אחים. תמיד רצתה לשמש דוגמה למישהו, ולא להיות לבד- ולשם שינוי, שאף אחד לא יעזוב אותה. אלינור נתנה לרעיון הזה לעזוב את מחשבותיה לזמן מה והחליטה להתמקד בדברים שיסיחו את דעתה. השבועות חלפו מהר מאוד ואלינור שמה לב שהוריה עסוקים במיוחד. באחד מהערבים, סבתא וסבא של אלינור הגיעו לארוחה חגיגית לכבוד יום הולדתה שחל בעוד כיומיים. משפחתה הביאה לה מתנות וברכות. כולם התיישבו לאכול ודיברו על פוליטיקה, לימודים ושלל נושאים אחרים. אמא של אלינור, כיחכה בגרונה ואמרה: "טוב, לי ולאבי יש הודעה. כמו שאתם יודעים, אני לא יכולה להיכנס להריון בגלל המחלה ולכן, החלטנו לאמץ. ועל הדרך, לעזור לילד בסיכון. בגלל זה היינו כל כך עסוקים בניירת בזמן האחרון." הבית השתק. לאלינור עלה חיוך קטן, הרגישה שתפילותיה נענו.

לאלינור לא היו הרבה חברים בבית הספר, בגלל החלוקה לקבוצות- בנים מדברים על מי הכי יפה, בנות מחומצנות עם תכשירי שיער ואיפור וילדים שגם בהפסקה חורשים על ספרי מתמטיקה. אלינור לא השתייכה לאף אחת מהקבוצות הללו. לכן, הייתה שמחה שיהיה לה מישהו להדריך שלא יהיה אבוד כמוה.

ביום הראשון של השבוע, אלינור הגיעה לשיעור לפני הזמן, ועד שהמורה הגיעה, קראה ספר. בינתיים, חבורה של ארבע בנות מחומצנות שאת שמן לא טרחה לזכור- נכנסה לכיתה שלה. אלינור הביטה בחבורה מבט חטוף ומיד חזרה לקריאת הספר. כעבור כמה דקות אחת פצתה את פיה: "היי גרועה, למה את קוראת?" לאלינור קיים פתיל קצר אך היא התאפקה לא להתפרץ והשיבה: "היי, אני קוראת בשביל לא להסתנוור מרוב כל הבלונד שנכנס לכיתה. וזאת לא מחמאה". בלונדינית מוגזמת אחרת התפרצה לשיחה: "תשמעי, אולי אנחנו בלונדיניות עם קצת חמצון בשיער..." אלינור אמרה לעצמה, שקצת זה בלשון המעטה. "אבל אנחנו לפחות לא לבד." "סליחה, תזכירי לי איך קוראים לך? בעצם, זה לא מעניין אותי כל כך. אבל אני נראת לך כמו מישהי שצריכה מישהו? אני מסתדרת יופי בעצמי!" אמרה, קמה מהכיסא והרימה קצת את קולה. הבלונדינית הראשונה התקרבה לאלינור ואמרה בטון מאיים: "את אולי לא צריכה אף אחד, אבל זה ברור שאף אחד לא צריך אותך- עובדה שאבא שלך עזב אותך ואת אמא שלך כשהיית בת חודשיים בלחץ, ועכשיו היא חולה בסרטן- לא ככה?" אלינור השתתקה ושמה לב שכל מי שהיה נוכח בכיתה הביט עלייה. היא לקחה את חפצייה ויצאה מהכיתה בלי להוסיף מילה.

כולם גורמים לה להרגיש שקופה, בערך כמו הדמעות של עצמה. ואם לא, אז גורמים לה להרגיש כאילו יש לה פצצה בתוך הגוף. את רוב שעות הלימודים אלינור בילתה בפארק, בצד השני של העיר. לאורך כל שעות היום ירד גשם ואלינור בכתה איתו. היא הייתה צריכה שינוי בחיים, מישהו שיעזור לה לעבור את הגיונגל של גיל ההתבגרות.

במשך שבוע ימים, אלינור התקשתה לקום בבוקר, לא היה לה תיאבון, ובעיקר, היא הרגישה אשמה על כך שאביה עזב אותה בגיל קטן- כאילו לא הספיקה לו. מספיק בוגרת היא לדעתה, בשביל לדבר על הנושא הזה. אלינור ישבה עם אמה ושאלה אותה בפתאומיות: "למה את ואבא שלי נפרדתם?" אמה הוציאה אנחה עמוקה. "כשאנחנו מתאהבים המוח שלנו מפוצץ בהורמונים שהתפקיד שלהם זה להפוך אותנו לגיבורים בסרט קומדיה רומנטית. במילים אחרות, אפשר להגיד שהמוח עובד עלינו לזמן מסוים. אבל בסופו של דבר ההשפעה עוברת והאושר שהרגשנו בתחילת מערכת היחסים כבר לא שם. זה לא שהפסקנו לאהוב אחד את השני, פשוט לא היה לנו טוב ביחד. במקום לסיים את זה בטוב, אבא שלך לקח את עצמו וברח. זאת לא אשמתך. הוא היה פחדן." אלינור בהתה בחלל הריק, אמה המשיכה לדבר על

כך שזאת לא אשמתה, היא יצאה בסדר, היא הדבר הכי טוב שיצא מיחסים האלו- אך אלינור הייתה מרוכזת רק בזה, שהוא לא כאן.

בבית שררה תחושת שמחה יותר מהרגיל, לקראת הגעת הילד החדש. הם רצו להעניק לילד מתבגר עוד הזדמנות שכנראה לעולם לא היה מקבל. הם הכינו חדר, קנו ספרי לימוד, משחק וידאו וכמה בגדים בתקווה שיתאימו לו, ולאחר הרבה הכנות- הכל סוף סוף היה מוכן. המשפחה אמורה לפגוש את הילד בעוד כיומיים- ואמא של אלינור מתכננת (שוב) ארוחת ערב עם המשפחה המורחבת, בשביל שיכיר אותם במהרה. אמא של אלינור הייתה עסוקה יותר מהרגיל בקניית מצרכים, ניקיונות ודברים אחרונים. ההתרגשות בשיאה, והמתיחות מורגשת בבית. אלינור לא ממהרת לחזור ונשארה בפארק סמוך לבית הספר למשך כמה שעות.

באותו היום, חזרה קצת יותר מוקדם כדי לפגוש את כל המשפחה וכמובן, את "אח" שלה. בהתחלה, כמו בכל מפגש משפחתי, נשיקות חיבוקים ומתנות. ואז, נכנסה בדלת העובדת הסוציאלית עם אריק- הילד. הנשימה של אלינור...נעתקה. נכנס בדלת נער צעיר יותר ממנה, לבוש בחולצה דהויה בצבע אפרסק, מכנס לבן, גובהו קצת מעל הממוצע, ושיערו שטאני עם נגיעות בלונדיניות, עיניים ירוקות וחיוך כובש. אי אפשר להבין איך מסרו ילד כזה לאימוץ. אריק היה נראה מאוד מאושר אך מובך מהסיטואציה, מקבלת החום והאהבה הפתאומיים האלו. אריק ניגש לאלינור להכיר ולהציג את עצמו. "וואו, זה ממש מביך. אממ, אני אריק. האח החדש שלך..אפשר להגיד ככה?" אריק חייך בביישנות ואף הסמיק מרוב מבוכה וחייכה כמה שניות עד שאליו תגיב. "כן, אז אני אלינור, אין לי כל כך מה לספר על עצמי, אולי מאוחר יותר אני אחשוב על משהו מעניין." אמרה לבסוף וחייכה חיוך גדול. עיניי השניים נצצו, והם ידעו שברגע שישבו לדבר- לא יוכלו לעצור שעות. כל אחד נפתח אל השני עם הבעיות שלו. הם דיברו, וכבר לא שמו לב שהשעה אחרי חצות, ומחר היום הראשון של אריק בבית הספר. אלינור לא ידעה מה תגיד לתלמידים בבית הספר, זאת אומרת, מי הוא אריק בשבילה? בן דוד? ידיד? אח?

בזמן שאליו רק קמה, אריק כבר היה מוכן ואכל ארוחת בוקר. אלינור התארגנה מהר כדי שיצאו ביחד לבית הספר ולקחה איתה לדרך חצי כריך וידעה, שבהפסקה לא תיהיה לבד, לשם שינוי.

מספר שבועות עברו, המשפחה בילתה חגים, ימי הולדת וסופי שבוע ביחד וההורים נקשרו מאוד לאריק, ואריק אליהם. המשפחה הייתה מאושרת, הכול היה טוב ויפה, אלינור הרגישה טוב עם עצמה, אבל, בבית הספר שמה לב שאריק התחיל להסתובב עם הבנות שהיא הכי פחות אוהבת בשכבה- אלו שירדו עליה לפני שבועות רבים. אולי היא סלחה, אבל לא שכחה. "לעומתן, אני אוהבת את אריק בגלל מה שהוא, ולא בגלל איך שהוא נראה..זאת

בטוח הסיבה שהן איתו. כי איך לא? הוא מושלם. "מילמלה לעצמה אלינור. שנייה לאחר מכן הזדקפה ושאלה את עצמה: "רגע. אמרתי שאני אוהבת אותו? בתור אח..". אלינור קיוותה לכך, ונכנסה לתסבוכות בתוך עצמה.

אריק חזר הביתה משיעור פרטי במתמטיקה. בכניסתו לבית אלינור קרנה, והיא ידעה שזה לא בגלל שהוא "אח שלה". אריק חימם לשניהם ארוחת צהריים-ערב, השעה הייתה כבר 17:00. אחרי שתיקה מביכה שברה את הקרח ושאלה: "אז.. אתה מסתובב עם הבנות המחומצנות האלו?" הייתה בקולה נימה של קנאה. "כן..קצת. את חברה שלהן?" אמר אחרי שבלע את הביס שלקח. אלינור ציחקה ואמרה: "האמת שלא, אנחנו די שונאות אחת את השנייה. סיפור מצחיק? לא כל כך..". אריק הנהן והמשיך בארוחה.

באותו הלילה, לא יכלה אלינור להירדם. חשבה, איך היא יכולה להתקרב אל אריק ואיך היא יכולה להרחיק אותו מהבנות הללו. היא הבינה מהם רגשות אהבה בפעם הראשונה. ומאוד פחדה שזה יהרוס אותה. מצד שני, היא לא הייתה מפחדת אם זאת לא הייתה אהבה. השניים התקרבו, נפתחו אחד לשני עוד יותר, אריק התחיל לקרוא לאלינור בשם קיצור -אלי והם הסתובבו יותר בבית הספר ביחד. אלינור הסתכלה עליו בהערצה, כאילו הוא גילה את אמריקה, או אטום חדש. ואיתו הרגישה בטוחה.. ולמען האמת? גם הייתה מאושרת.

ערב יום שישי, אלינור ואריק יצאו לטייל בעיר ועלו על גג של בניין. איתם היו כמה חטיפים ובקבוק של תה קר. "האם למזוג לך כוס של תה קר איכותי?" שאל אריק את אלינור בצורה שהצחיקה אותה מאוד, וענתה לו: "בשמחה." הם עשו לחיים והסתכלו על השקיעה מהגג. פתאום, אריק פתח את פיו ואמר: "אוקיי אלי, כמה זמן אני אצלכם? שלושה חודשים? יותר? וואו, זה עבר ממש מהר.. אני מרגיש שאני חלק מהמשפחה ואני מאוד שמח שאני אצלכם. אני ואת התקרבנו מאוד ובדיוק בגלל זה אני צריך לספר לך משהו." אלינור עצרה את דיבוריו ואמרה: "כן, עבר מאוד מהר. והגיע הזמן שגם אני אספר לך משהו." -"נעשה שלוש ארבע ו...?" שאל. אלי הנהנה והם התחילו את הספירה ביחד. שלוש, ארבע ו... אלינור אמרה: "אני חושבת שאני מאוהבת בך" והוא אמר, "אני הומו".

כשהייתה קטנה, בן דוד רחוק שלה, דויד, שבר כוס במטבח. הוא טיאתא את כל שברי הזכוכית חוץ מכמה בודדים והכריח אותה שתעיז ללקק אחד מהם. ברגע זה היא דמיינה שהתאהבות באריק תהיה דומה קצת לליקוק אותו שבר זכוכית. היא ידעה שזה טיפשי וידעה שטיפצע. דקות ארוכות שהרגישו כמו נצח עברו. אריק פצה את פיו ואמר בלחש: "טוב, את יודעת שזה לא יכול לקרות, נכון? מסיבות כאלה ואחרות..". אלינור ניערה את ראשה וענתה: "כן ברור, לא יודעת מה חשבתי לעצמי. אנחנו בערך אחים. רק זה. קורה."

הימים הבאים עברו בשקט משני הצדדים. לא יותר מידי שיחות מצד אריק שגילה לאחותו את סוד חייו, ובמיוחד שלא מצדה- שגילתה אליו את רגשותיה, שהרגישה בפעם הראשונה,

ואולי גם האחרונה. אריק ניסה ליצור שיחות, לשאול לשלומה- אלינור לא נראתה טוב. בכלל. בבית הספר ישבה באיזשהי פינה נידחת ושמעה מוזיקה או קראה ספר. לפעמים כתבה. אבל היא התעלמה והתחמקה מכל ניסיון שלו ליצור קשר, לא משנה כמה רצתה להיות איתו. בארוחות משפחתיות הם דיברו מתי שצריך, בשביל להראות להורים שלהם ובעיקר לאמא, שהכול בסדר. וכמובן, הכול לא בסדר. וככה זה נמשך זמן רב.

אריק התייאש כבר מלנסות לדבר איתה. אבל, רצה לנסות פעם אחרונה. נשם עמוק, לקח את עצמו ונכנס בדרמטיות לחדר של אלינור ושפך את ליבו: "תקשיבי לי. אני יודע שאת שונאת אותי כנראה ואני הדבר האחרון שאת רוצה לראות אותו כרגע. אבל, מה לעשות, אלוהים הביא אותי אלייך מסיבה מסויימת. וכן, אני יודע שלפני שהגעתי לכאן היית לבד והיית צריכה מישהו שיוציא אותך מהמים העמוקים. אז הנה, אני כאן. אני אח שלך ואני פה בשבילך, אז אל תעזבי אותי, ואני לא אעזוב אותך. אני צריך אותך באותה מידה שאת צריכה אותי. לא משנה מה היה לפני חודש ויותר. משנה מה עכשיו. משנה מה יהיה ומשנה שאנחנו פה. כבר כמעט לא לוקחים למשפחות ילדים בגיל שלי- וזה נס שאני פה, איתך, עכשיו." קולו של אריק נשבר, כמו הלב שלו- מלראות את אחותו והחברה הכי טובה שלו במצב שביר כל כך. אריק החל לדמוע, בתקווה שישלימו וחיבק חזק את אלי. ולא שיחרר במשך דקות ארוכות. אחרי החיבוק, אלינור התנערה, ואמרה במשפט קצר וקולע: "אולי הייתי צריכה להתאהב, בשביל לדעת- שלאהוב משמע לכאוב." ועזבה את החדר. באותו רגע לאריק ממש, אבל ממש נמאס.

בבוקר שלמחרת קמה אלינור ועברה ליד החדר של אריק, בו הוא לא שהה ברגע ההוא. עברה למטבח, וגם שם לא היה. אלינור קראה לאמא שלה ואמרה שאריק נעלם. שתיהן חיפשו בכל הבית, וכאשר היו בתוך החדר שלו, מצאו פתק על המיטה: "אני צריך זמן לעצמי. מצטער שלא הספקנו כלום. אחותי, לא משנה מה היה ומה יהיה, תמיד יהיה לך מקום בליבי, והסוד שלי שמור איתך. לא נפגעת ממך, אבל למה להישאר במקום שבו אחותי לא רוצה שאני אהיה בו? כי מאז שהגעתי כל מה שאני עושה זה לפגוע בעצמי והאמת שגם כך אבל כשיש עוד זוג ידיים זה עדיין מכאיב, אבל בכל זאת נעים".